

Megölni egy arabot

ARABOT

Akét géppisztolyt a konyhaasztalra tettük. Heszin azzal búcsúzott el a fiúktól, hogy „majd beviszi a puskákat a központba”, majd bezárta az ajtót. Hallottam, hogy odakint felduruzsol a terepjáró motorja és elindul az autó, benne a fiúkkal, akikkel négy napon keresztül éjszakáztunk a sivatagban. Ragyogó csütörtök délután volt. Sütött a nap Szulimaniban, mi pedig épen és egy darabban visszaértünk a khanakini frontról. Még a kocsin sem esett egy karcolás sem.

Heszin egy kétszintes, amerikai típusú családi házban lakott. A lakást jó ízléssel és modern eszközökkel rendezte be. A mosdatlan sivatagi éjszakákhoz és a tűzön, bádogdobozban melegített füstös teához képest elképzelhetetlen luxus szakadt ránk.

„Nagyon betegnek érzem magam, testvér” – mondta Heszin vigyorogva, miközben kikapoltam a fényképezőgépet a hátizsákomból, és kivettem az asztalra az aksit és a memóriakártyát.

„Rettenetesen nézel ki” – feleltem.

„Te is betegnek tűnsz.”

„Igen. Az vagyok.”

„Orvosságra van szükséged.”

„Igen. Sürgősen.”

Heszin a hűtőszekrényhez lépett, és elővette a Jack Daniel'st. Rendes adagot töltött ki két pohárba, jeget rakott beléjük, majd az egyiket a kezembe adta.

„Baszódjon meg a Da'ás!”

„Baszódjon meg a Da'ás!”

Ittunk. A whisky kimosta a szánkából az elmúlt négy nap szitáló homokját. Amint letettük a poharat, Hiúá azonnal újratöltötte őket.

„A kurva anyját Abu Bakr Al Bagdadinak!”

„A kurva anyját Abu Bakr Al Bagdadinak!”

Megint ittunk.

„Ne haragudj, Kák Szárdár, hogy ezt mondom, de bűzlesz” – mondta Heszin vigyorogva, amikor letette a kezéből a poharat.

„Tudom. Megyek is fürdeni.”

„Rendben, addig én rendelek valami ennivalót.”

„Te is bűdös vagy.”

Hátba vágtam az ezredest, és elindultam a felső szintre, ahol a vendégszoba volt. Felfelé haladva a márványlépcsőn elképzelhetetlen volt, hogy kétszáz kilométerre innen háború van.

Pedig háború volt. Az Iszlám Állam offenzíváját alig húsz kilométerre sikerült csak megállítani Erbilről két héttel ezelőtt. Egész Kurdisztán a háborúzással volt elfoglalva. A férfiak mellett öregek, nők és gyerekek vonultak ki a frontra. Muszáj volt menniük. Mindenki tudta, mire számítson a kalifátustól. Ezt mi is jól láttuk odakint a fronton. A markológépekkel ásott gödrökben, a benzintől megfeketedve egymás hegyén-hátán feküdt minden nem szunnita muszlim, annak jeleként, hogy kikre nem tart igényt Abu Bakr Al Bagdadi kalifa. Főleg az elégett gyerekek holtteste volt csúnya látvány. A méretük alapján könnyen azonosítottuk őket, mert kicsikék voltak az öregek és a nők testéhez képest. A tűztől pedig még kisebbek lettek.

Nagy, tágas, fehérre csempézett szoba volt a fürdőszoba, beépített fém zuhanyzófülkével. Meglazítottam a bakancsom cipőfűzőjét, és kiléptem belőle, finoman pergett belőle a homok. Kicsatoltam az övem, és kigomboltam az ingemet. Tényleg bűzlöttem.

Három napon keresztül éjszakáztam a sivatagban ugyanabban a ruhában, izzadtam és száradtam bele az ingembe. A kicsapódó só fehér mintákat rajzolt rá a mellkasomra és a hónom alatt.

Ledobtam a ruhákat magamról, és megnyitottam a csapot. A forró víz azonnal elhomályosította a zuhanyzó üvegét. Éreztem, hogy a bőrömben tapadt homok megindul rólam lefelé, hogy a tömegsírok látványát, a halott pesmergák agyamba égett arcvonásait, mindent lemosa a víz.

A homlokomat a csempéhez nyomva, hosszú percekig álltam bent a zuhanyrózsa alatt.

AZ ezredes egyik nagy, fehér törülközőjével törülköztem, amikor Hiúá megállt a szoba ajtajában. A kezében két pohár whisky volt.

„Ezt idd meg, aztán gyere le. Meg kell beszélünk valamit.”

A kezembe nyomta az italt, koccintottunk, és ittunk. Az ezredes lesett a lépcsőn. Felöltöztem, és mentem utána.

Lent ült a nappaliban az étkezőasztalnál, és a laptopját bámulta, becsukta, amikor meglátott.

„Be kell mennem a főparancsnokságra.”

„Mi történt?”

„Megfogtak egyet a fiúk.”

Leültem az asztalhoz, és töltöttem még egy whiskyt mindkét pohárba, az egyiket Heszin kezébe adtam.

„Veled mehetek?”

„Nem írhatok róla semmit. Ez szigorúan titkos. Újságíró oda nem mehet be.”

„Értem.”

„Egyébként velem jöhetsz. Majd azt mondom, hogy önkéntes vagy a parancsnokságom alatt.”

Koccintottunk.

„Készülődj, mindjárt indulunk. Egyél valamit.”

Felálltam, és kimentem a konyhába. Kinyitottam a hűtőt. Találtam benne némi sajtot, leültem, és ettem. Csöngettek az ajtón, Hiúá nyitotta ki.

Az ezredes kurdul beszélt valakivel az ajtóban, majd bejött a konyhába.

„Indulunk, testvér.”

Felálltam az asztaltól. Az ajtóban egy harminc körüli katona állt, hagyományos pesmerga öltözetben. Vettem a zakómat, és indultam.

Egy nagy platójú, Toyota terepjáróval mentünk. Mindhárman az első ülésre szálltunk be. Az ezredes és a sofőr kurdul beszélgették végig az utat. Jó harminc percen keresztül utaztunk aivilágított városban a hegyek között. Nézttem az üzletek neonfényeit és a kávézók előtt ücsörgő és beszélgető embereket. Végül rákanyarodtunk a hegyi útra, ahol a főhadiszállás állt. Kétméteres betonkerítés vette körül, a tetején szögessdrót kerítéssel. A lövegtornyokból PKM géppuskás örök bámulták a vidéket, látszott a reflektorok fényében a lehetük.

A kapu elé tankcsapdák voltak állítva, az ör pedig Kalasnyikovval a kezében lépett az ablakhoz, amikor megálltunk. Az ezredes mondott valamit kurdul, és rám mutatott, az ör végigmért, majd intett, hogy haladjunk tovább.

Az épület főbejárata előtt álltunk le a kocsival, Heszín kiszállt, és elindult befelé, követtem. Egy gyéren megvilágított folyosó után hosszú lépcsőkön mentünk le az alagsorba, ahol a fogda volt.

„Dzsalaúlánál fogták meg” – mondta Heszín. „Be akart szökni Khanakinba.”

„Értem.”

„Fegyver is volt nála. Azt gyanítjuk, hogy merényletet készült elkövetni. Eddig nem vallott be semmit.”

Egy íróasztal állt a lépcső mellett, melynél szintén egy katona ült. Tisztelgett, amikor meglátta Hiúát. Heszín intett, majd az asztal fölé hajolt, és aláírt egy ívet. Intett, hogy menjek utána.

„Azért jöhetsz velem, mert jelenleg a legmagasabb rangú tiszt vagyok a városban. Az egész vezérkar lent van Khanakinban.”

A katona végigvezetett minket a folyosón, amelynek mindkét oldalán rozsdás fémajtók álltak, majd az egyiknél megállt, kulcsot vett elő, és kinyitotta.

Odabent sötét volt, hosszú másodpercek teltek el, mire ki tudtuk venni a berendezést. Egy nagy, hosszú asztal állt a szoba közepén, mellette egy fémszék, melyhez egy tizenhét év körüli kamaszfiú volt bilincselve. Hunyorgott a hirtelen fényben, jól ki tudtam venni az arcát. Rá volt száradva a vér.

Hiúá belépett az ajtón, mentem utána. A katona bezárt minket, Heszín pedig felkapcsolta a szobában található lámpát, mely egy meztelen villanykörte volt.

„Asszalamú Alaikum” – mondta Heszín. „Hogy van a kalifa követője?”

„Nagyon kell WC-re mennem. Kérem, engedje meg, hogy WC-re mehessek” – válaszolta a fiú.

„Mi a neved fiú?”

„Ahmed Al Bahiza.”

„Hová valósi vagy?”

„Bahizából.”

„Mit kerestél Khanakinban, Ahmed?”

„Nagyon kell mennem, kérem, engedjen ki.”

„Azért mentél Khanakinba, hogy megölj valakit. Kit?”

„Nem, az anyám Khanakinban lakik, hozzá indultam.”

„Fegyverrel?”

„Háború van.”

„Nem lesz ebből WC-re menés, Ahmed.”

„Könyörögve kérem, engedjen ki” – mondta a fiú hisztérikusan. „Be fogok vizelni.”
„Nézd meg a koszos gyilkos arabot, Kák Szárdár” – mondta Heszin felém fordulva.
„Nem vagyok gyilkos.”

Heszin fordulatból vágta pofon a gyereket, felborult a székkal.

„Akkor beszélj, ha kérdezlek” – mondta Heszin.

A gyerek zokogott a földön. Bevizelt.

„Milyen undorító!” – mondta Heszin. „Hát ez a módi a dzsihádon?”

„Nem vagyok dzsihádon” – mondta a fiú. Heszin lehajolt hozzá, ügyelve, hogy ne érintse a húgytól átázott ruháit, visszahúzta a székkal együtt.

„Mikor léptél be a Da’ásba?”

„Nem vagyok a Da’ás tagja.”

„Hazudsz.”

Heszin ismét megütötte, ezúttal azonban ügyelt rá, hogy ne dőljön fel. Az orrából megint ömleni kezdett a vér. A gyerek megint zokogni kezdett. Felemelte a fejét, és rám nézett.

„Kérem, segítsen! Ártatlanul vádolnak!” – mondta tökéletes angolsággal. Heszin megint megütötte, a szék felborult. Vinnyogva ismételte angolul, hogy „kérem, segítsen”.

„Hol tanultál meg angolul, te koszos arab?” – kérdezte Hiúá, és szájba rúgta, hallottam a fogai reccsenését. Csendben maradt.

„Nem kellene ezt csinálnod” – mondtam, miközben Heszin újra felállította a széket. Hátrament a szoba sarkába, ahol egy csap lógott ki a falból. Mellette egy piszkos műanyag vödör állt. Az ezredes megnyitotta a csapot, és engedni kezdte a vödörbe a vizet.

„Már miért nem?”

„A genfi konvenció.”

„Szarok a genfi konvencióra. Ez nem katona.”

„Akkor civil.”

„Ez egy koszos da’ásos állat. Láttad a tömegsírokat, meg hogy mit művelnek.”

„Ezt nem tudhatod biztosan.”

„De tudom. Ez egy koszos arab.”

„Nem mindegyik arab van a Da’ással.”

„Ezt magyarázd el azoknak, akiket lefejeztek vagy élve égettek el.”

„Kérlek, fejezd be. Jár neki a tárgyalás.”

„Ti barom nyugatiak. Idejöttök osztani az észet, meg kirabolni az olajat. Ez a tárgyalás.”

„Ne legyél állat.”

„Én nem vagyok állat. Ez az állat itt.”

Hiúá fogta a vödör vizet, és a fiú fejére borította. Magához tért, a szájából folyt a vér.

„Ki volt a célpont?” – kérdezte Heszin.

„Nem volt célpont. Nem vagyok Da’ás-tag. Az amerikai iskolában tanultam angolul. Az anyámat mentem meglátogatni Khanakinba” – mondta a fiú fuldokolva a saját véréből. „Kérem, Uram, ne hagyja, hogy bántson.”

„Elmondom mi lesz” – mondta Heszin. Az övéből elővette a Makarovját, és csőre töltötte. Nagyon szép állapotban lévő pisztoly volt, sokat lőttem vele célba a fronton a fiúkkal.

„Háromig számolok” – mondta Heszin, és a kölyök halántékához nyomta a pisztolyt. „Háromig számolok, és ha nem mondd meg, ki vagy mi volt a célpont, szétlövöm a fejedet.”

„Édes Istenem!”

„Egy.”

„Nem volt célpont, az anyámat jöttem meglátogatni.”

„Kettő.”

„Vallom, hogy egy az Isten és Mohamed az ő prófétája, nem vagyok a Da'ás tagja”

„Három.”

Jobb kézzel ütöttem, oldalról, Heszin állkapcsára. Meglepetésszerűen érte, két métert repült a lendülettől, és a hátára érkezett a szoba végében. A pisztoly kiesett a kezéből. Azonnal ugrottam rá. Ő is észnél volt. Egy rúgással rúgott le magáról. Hátraestem, felborítottam a kölyköt a székkal. Mire felálltam a földről, már a kezében volt a pisztoly.

„Én tényleg kedvellek, magyar, de ha még egyszer megütsz, lelőlek.”

Felálltam a földről, a kölyök sírását lehetett csak hallani a szobában.

„Nem hagyom, hogy ezt csináld.”

„Ti, humanisták. Miattatok tart itt az egész világ.”

A pisztoly csövét a gyerek felé fordította, és háromszor lőtt. Két golyó a kölyök mellkasát tépte fel, egy a fejébe talált. A lövések hangjától csengeni kezdett a fülem.

„Hidegvérű gyilkos vagy.”

„Háború van.”

Kinyílt az ajtó, az őr rohant be felhúzott géppisztollyal a kezében. Heszin mondott valamit kurdul az őrnek, az tisztelgett, majd kiment.

„Jössz?” – kérdezte Heszin, biztosította a pisztolyát, az övébe tette, majd kiment az ajtón. Követtem. Felmentünk a lépcsőn, a kijáratnál már várt az autó. Nem szóltunk egymáshoz az egész út során, csak Hiúá beszélgetett a sofőrrel. Amikor megérkeztünk a házhoz, Hiúá kinyitotta az ajtót, és bement a nappaliba, én felmentem az emeletre, ahol a vendégszoba volt.

Egy napom volt még Szulimaniban, utána indulnom kellett Erbilbe, hogy elérjem a repülőt vissza Európába.

Levetkőztem, és befeküdtem az ágyba. A kamaszfiú képe azonban nem hagyott aludni. Számba vettem a lehetőségeket, hogy mit tehetnék, hogy jobban érezzem magam. Semmit. A felismeréstől kiszáradt a szám.

Ránéztem az órára, hajnali fél három volt. Kiszálltam az ágyból, és elindultam lefelé a konyhába, ahol az ezredes az ivóvizet tartotta. Már a lépcső alján hallottam a horkolását. Benéztem a nappaliba, ahol aludt. Egy üres whiskysüveget szorított álmában a kanapén, a kanapé előtt a kis asztalon állt a laptopja, melyen végtelenítve egy videó ment valamelyik arab fájlmegosztóról.

Közelebb léptem, hogy lássam, hogy mi az.

Da'ás-videó volt. A megölt kamasz szerepelt rajta, egy jezidi nő levágott fejét mutatta a kamerába a hajánál fogva. Mosolygott.

Töltöttem magamnak egy pohár vizet a konyhában. ■ ■ ■